

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Complectens Quæstiones, Qvæ Disputatæ Dicuntvr, & Quæstiones
Quodlibetales, siue Placitorum eiusdem S. Thomæ

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

Vtrum fides sit virtus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72780](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72780)

Ad III. dicendum, quod patet iam ex dictis, quod prima inchoatio rerum sperandarum non fit in nobis per charitatem, sed per fidem: nec etiā charitas est argumētum, unde hæc descriptio nullo modo ei competit.

Ad V. dicendum, quod quia illud bonū quod inclinat ad fidem, excedit rationem, ideo est innominatum, & ideo p. quandā circūlocutionē loco eius posuit rem sperandam, quod frequenter in definitionibus accidit.

Ad VI. dicendum, quod quilibet potentia habet aliquem finem, qui est bonum ipsius: non tamen quilibet potentia respicit ad rationem finis vel boni, vt bonum est, sed sola voluntas. Et inde est quod voluntas mouet omnes alias vires, quia ex finis intentione inchoatur omnis motus: licet ergo verum sit finis fidei, tamen verum non dicitur rationem finis, vnde non debuit poni quasi finis fidei: sed aliquid pertinens ad affectum.

Ad VII. dicendum, quod res diligenda potest esse presens, & absens: sed res speranda non est nisi absens. Rom. 8. Quod enim videt quis quid sperat, vnde cum fides sit de absentibus, eius finis magis exprimitur proprie per rem sperandam quam per rem diligendam.

Ad VIII. dicendum, quod articulus est quasi materia fidei. Res autem speranda non ponitur, vt materia: sed vt finis, vnde ratio non sequitur.

Ad IX. dicendum, quod argumentum multipliciter dicitur. Quandoque enim significat ipsam actum rationis discurrētis de principiis in conclusionem. Et quia tota vis argumenti consistit in medio termino, ideo etiam quandoque medium terminus dicitur argumentum. Et inde est etiam quod librorum proœmia argumenta uocantur, in quibus est quādam prælibatio breuis totius operis sequentis. Et quia per argumentū aliquid manifestatur, & principium manifestationis est lumen ipsum, quo aliquid cognoscitur, potest dici argumentum. Et his quatuor modis fides potest dici argumentum. Primo quidem modo, in quantum ratio assentit alicui ex hoc quod est a Deo dictum, & sic ex auctoritate dicentis efficitur assensus in credēte: quia etiam in dialecticis aliquod argumentum ab auctoritate sumitur. Secundo uero modo dicitur fides argumentum non apparentium, in quantum fides fidelium est medium ad probandum non apparentia esse, vel in quantum fides patrum est nobis medium inducens ad credendum, vel in quantum fides unius articuli est medium ad fidem alterius, sicut resurrectio Christi ad resurrectionem generalem, ut patet prime Corinth. 16. Tertio uero, in quantum fides est quædam prælibatio breuis cognitionis, quam in futuro habebimus. Quarto uero modo, quantum ad ipsum lumen fidei, per quod credibilia cognoscuntur. Dicitur autem fides fuora ratio nem esse, nō quod nullus actus rationis sit in fide: sed quia fidei ratio non potest perducere ad videndum ea quæ sunt fidei.

Ad X. dicendum, quod actus fidei essentialiter consistit in cognitione, & ibi est eius perfectio quārum ad formam uel spēm. Quod patet ex obiecto vt dictum est. Sed quantum ad finem perficitur in affectione: quia ex charitate hēt, quod sit meritoria finis. Inchoatio ē fidei est in affectione, in quā voluntas determinat intellectum ad assentiendum his, quæ sunt fidei. Sed illa uolūtas nec est actus charitatis, nec spei: sed quā appetitus boni respicit. Et sic patet, quod fides nō est in duabus potētis, sicut

A in subiecto. Vnde patet responsio ad undecimū.

Ad XII. Dicendum, quod in hoc quod dicitur substantia rerum sperandarum non tangitur actus fidei: sed solum relatio in finem. Actus autem eius tangitur per comparationem ad obiectum in hoc, quod dicitur argumentum non apparentium.

Ad XIII. Dicendum, quod illud cui assentit intellectus, non mouet intellectum ex propria uirtute: sed ex inclinatione uoluntatis. unde bonum quod mouet affectum, se habet in actu fidei, sicut primum mouens: id autem cui intellectus assentit sicut mouens motum. Et ideo primo ponitur a definitione fidei comparatio eius ad bonum affectus, quam ad proprium obiectum.

Ad XIV. Dicendum, quod fides non conuincit, sicut arguit mentē ex rei euidētia, sed ex inclinatione uoluntatis, ut dictum est, vñ rō nō sequitur.

Ad XV. Dicendum, quod cognitio duo potest importare, uisionem, & assensum, & quantum ad uisionem contra fidem distinguitur. Vnde Greg. dicit quod uisā non habent fidem, sed cognitionem: dicuntur autem uideri secundum Aug. in li. de Videndo Deum, quæ præsto sunt sensui uel intellectui. Intellectui autem præsto esse dicuntur, quæ eius capacitatem non excedunt. Sed quantum ad certitudinem assensus, fides est cognitio, ratione cuius potest dici scientia & uisio, sicut in illud 1. Cor. 13. videmus nunc per speculum &c. Et hoc est quod Aug. dicit in li. de Videndo Deum, si scire non inconuenienter dicimur illud quod certissimū credimus, hinc est, ut credita recte, & si nō adsint sensibus nostris, uidere mente dicamur.

ARTICVLVS III. Vtrum fides sit uirtus.

TERTIO queritur, utrum fides sit uirtus. Et videtur quod non. Virtus enim cōtra cognitionem diuiditur: unde scientia & uirtus ponunt diuersa genera, ut patet in 4. Topic. sed fides continetur sub cognitione, ergo non est uirtus. Sed dicendum, quod sicut ignorantia est uitium ex hoc quod causatur ex aliqua negligentia sciendū: ita fides est uirtus ex hoc, quod in uoluntate credentis consistit.

¶ 2 Sed contra, ex hoc solo quod ex culpa causatur, non potest aliquid rationē culpæ habere, alias potna in quantum huiusmodi rationem culpæ haberet, ergo nec ignorantia potest dici uitium ex hoc, quod ex uitio negligentie oritur: ergo eadem ratione nec fides per hoc, quod consequitur uoluntatem, potest dici uirtus.

¶ 3 Præ. Virtus dicitur per comparationem ad bonum, uirtus enim est quæ bonum facit habentem, & opus eius bonū reddit, ut dicitur in 2. Eth. sed fidei obiectum est uerum, non autem bonum, ergo fides non est uirtus. Sed dicendum quod uerum, quod est obiectum fidei est primum uerū, quod etiam est summum bonum, & sic fides habet rationem uirtutis.

¶ 4 Sed contra, distinctio habituum, & actuum attenditur penes distinctionem obiectorum formalem, non autem materialem, alias uirtus & uirtus essent eadem potētis, quia contingit esse idē audibile, & uisibile: sed quamuis sit idē re id, quod est bonum, & id quod est uerum, alia causa est rō uerū, & alia boni formaliter, ergo habitus qui tendit in uerum secundum rationem uerū distinguitur ab habitu qui tendit in bonum secundum rationem boni, & sic fides a uirtute distinguitur.

¶ 5 Præ. In eodem genere sunt mediū, & extrema, ut

In corp. art. Hom. 16. in Euan. a me. Epi. 115. ca. 2. 3. 10. 5.

D. 610.

Epist. 113. a me. Julius to. 2.

2. 2. q. 4. a. 1.

cap. v. circa princ. 10. 1.

c. 6. in princ. 10. 5. 1.

Com. 21. & 23. 10. 3.

In apologia de verbo incarnato in princ. 10. 3.

Com. 16. 1. 2.

Com. 21. 10. 6.

Lib. 6. c. 3. & 4. 3. 6. 7. 10. 5.

Com. 3. & seq. 10. 5.

Com. 16. 1. 3. & 4. 3. 6. 7. 10. 5.

Com. 16. 1. 3. & 4. 3. 6. 7. 10. 5.

Com. 16. 1. 3. & 4. 3. 6. 7. 10. 5.

Com. 16. 1. 3. & 4. 3. 6. 7. 10. 5.

Com. 16. 1. 3. & 4. 3. 6. 7. 10. 5.

Com. 16. 1. 3. & 4. 3. 6. 7. 10. 5.

Com. 16. 1. 3. & 4. 3. 6. 7. 10. 5.

Com. 16. 1. 3. & 4. 3. 6. 7. 10. 5.

Com. 16. 1. 3. & 4. 3. 6. 7. 10. 5.

Com. 16. 1. 3. & 4. 3. 6. 7. 10. 5.

Com. 16. 1. 3. & 4. 3. 6. 7. 10. 5.

Com. 16. 1. 3. & 4. 3. 6. 7. 10. 5.

Com. 16. 1. 3. & 4. 3. 6. 7. 10. 5.

Com. 16. 1. 3. & 4. 3. 6. 7. 10. 5.

Com. 16. 1. 3. & 4. 3. 6. 7. 10. 5.

Com. 16. 1. 3. & 4. 3. 6. 7. 10. 5.

Com. 16. 1. 3. & 4. 3. 6. 7. 10. 5.

Com. 16. 1. 3. & 4. 3. 6. 7. 10. 5.

Com. 16. 1. 3. & 4. 3. 6. 7. 10. 5.

Com. 16. 1. 3. & 4. 3. 6. 7. 10. 5.

Com. 16. 1. 3. & 4. 3. 6. 7. 10. 5.

Com. 16. 1. 3. & 4. 3. 6. 7. 10. 5.

Com. 16. 1. 3. & 4. 3. 6. 7. 10. 5.

Com. 16. 1. 3. & 4. 3. 6. 7. 10. 5.

Com. 16. 1. 3. & 4. 3. 6. 7. 10. 5.

Com. 16. 1. 3. & 4. 3. 6. 7. 10. 5.

Com. 16. 1. 3. & 4. 3. 6. 7. 10. 5.

Com. 16. 1. 3. & 4. 3. 6. 7. 10. 5.

Com. 16. 1. 3. & 4. 3. 6. 7. 10. 5.

Com. 16. 1. 3. & 4. 3. 6. 7. 10. 5.

vt patet per Philosophum in 10. Meta. sed fides est medium inter sciam, & opinionem. dicit. n. Hug. de S. Vi. quod fides est certitudo quædam animi supra opinionem, & infra scientiam cõstituta: sed neq; opinio neq; scia est virtus. ergo neque fides.

¶ 6 Præ. Præsentia obiecti non tollit habitum virtutis: sed obiectum fidei est veritas prima, quæ cū præsto est menti nostræ, vt videamus, non erit tūc fides, sed visio. ergo fides non est virtus.

¶ 7 Præ. virtus est ultimum potentia, ut dicitur in 1. Cæli & Mundi: sed fides non est ultimum potentie humanae, quia potest in aliquod aliud amplius, scilicet in apertâ visionem. ergo fides nō est virtus.

¶ 8 Præ. Secundum Aug. in li. de Bono coniugali, per virtutes expediuntur potetia ad actus suos: sed fides non expedit intellectum, sed magis impedit: quia per eam captiuatur, ut dicitur secū de Corinth. 10. ergo fides non est virtus.

¶ 9 Præ. A Philosopho virtus diuiditur per intellectualem & moralem, & est diuisio per immediata, quia intellectualis est, quæ est in rationali per sentiam, moralis autem quæ est in irrationali per participationem: nec potest aliter rationale accipi, nec virtus humana potest esse, nisi in rationali aliquo mō dicto: sed fides non est virtus moralis, quia sic eius materia essent actiones & passionis, similiter nec intellectualis, cum non sit aliqua illarum, quas Philosophus ponit in 6. Eth. non enim est sapientia, nec intellectus nec sciētia, nec ars, nec prudentia. ergo fides nullo modo est virtus.

¶ 10 Præ. Quod conuenit alicui ex extrinseco, non inest ei essentialiter, sed accidentaliter: fidei autem non conuenit esse virtutem, nisi ex alio, vt dicebatur, scilicet ex voluntate. ergo hoc accidit fidei, quod sit virtus, & ita non potest poni species virtutis.

¶ 11 Præ. In prophetia est perfectior cognitio q̄ in fide: prophetia autem non videtur esse virtus. ergo nec virtus potest dici fides.

SED CONTRA, virtus est dispositio perfecti ad optimum: sed hoc conuenit fidei, disponit enim hominem ad beatitudinem, quæ est optimum. ergo fides est virtus.

¶ 2 Præ. Omnis habitus quo aliquis roboratur in agendo, & fortificatur in patiendo, est virtus: fides autem est huiusmodi, fides enim per dilectionem operatur. Gal. 5. Ipsa etiam fortificat fideles ad resistendum diabolo, ut dicitur 1. Pet. 5. ergo ipsa est virtus.

¶ 3 Præ. Hugo de S. Vi. dicit, quod tres sunt virtutes sacramentales quibus initiatur, scilicet fides, spes, charitas, & sic idem quod prius.

RESPON. Dicendum, quod fides ab omnib. ponitur esse virtus. Ad cuius euidentiam notandum, quod virtus ex ipositione sui nois significat a complementum actiua potentia. Actiua autem potentia duplex est, quædam quidem, cuius actio terminatur ad aliquid actum extra, sicut in edificatione actio terminatur ad ædificatum; quædam vero est, cuius actio non terminatur ad extra, sed consistit in ipso agente, ut visio in uidente, ut habetur a Philosopho in 9. Metaph. In his autem duabus potentis diuersimode sumitur complementum: quidam enim actus primarum potentiarum, ut ibidē Philosophus dicit, non sunt in faciente, sed in facto, ideo complementum potentia accipitur ibi penes id, quod fit. Vnde & virtus deferentis pondera dicitur esse in hoc, quod maximum pondus deferat, ut patet in 1. Cæli & Mundi: & similiter virtus edificantis in hoc, quod facit domum opti-

mam. Sed quia alterius potentia actus consistit in agente non in aliquo actu, ideo complementum illius potentia accipitur secundum modum agendi, ut si debite & conueniēter operetur, ex quo habet eius actus, vt bonus dicatur. Et inde est, quod in huiusmodi potentis virtus dicitur, quæ opus bonum reddit. Aliud est bonum vltimum, quod cõsiderat philosophus & Theologus. Philosophus enim cõsiderat quasi bonum vltimum, quod est humanis viribus proportionatum, & consistit in actu ipsius hominis. Vnde felicitatem dicit esse operationem quandam. Et ideo secundum philosophum actus bonus, cuius principium virtus dicit absolute, in quantum est conueniens potentie, ut perficiēs ipsam. Vnde quemcumque habitum inuenit philosophus talem actum elicentem, dicit eum esse virtutem, siue sit in parte intellectu, ut scientia intellectu, & huiusmodi virtutes intellectuales quarum actus est bonum ipsius potentie, scilicet considerare verum, siue in parte affectu, ut temperantia, & fortitudo & alia virtutes morales. Sed Theologus considerat quasi bonum vltimum id, quod est nature facultatem excedens, scilicet uitam æternam, ut prædictum est. Vnde bonum in actibus humanis non considerat absolute, quia ibi non ponit finem, sed in ordine ad id bonum, quod ponit finem asserens illum actum tantummodo esse bonum complete, qui de proximo ad bonum finale ordinatur, id est qui est meritorius uitæ æternæ, & omnem talem actum dicit actum virtutis, & qui eumque habitus elicit talem actum, ab ipso virtus appellatur. Aliquis autem actus meritorius dici non potest, nisi secundum quod est in potentia operantis constitutus, qui qui merere oportet, quod aliquid exhibeat, nec exhibere potest nisi quod aliquo modo suum est, i. ex ipso. Actus autem aliquis in potestate nostra consistit, secundum quod est voluntatis: siue sit eius, vt ab ipso elicitur, vt diligere, & velle: siue vt ab ipso imperatus vt ambulare & loqui. Vnde respectu cuiuslibet talis actus potest poni aliqua virtus, eliciens actus præfatos in tali genere actuum. Credere autem ut supra dictum est, non habet asseñsum nisi ex imperio voluntatis. Vnde secundum id quod est a voluntate dependet. Et inde est quod ipsum credere potest esse meritorium, & fides, quæ est habitus eliciens ipsum, est scilicet theologum virtus.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod cognitio & scientia non diuiditur contra virtutem simpliciter sed contra virtutē moralem, quæ cõius virtus dicitur.

AD SECUNDUM dicendum, quod quamuis non sufficiat ad rationem uitæ vel virtutis, quod aliquid sit causatum ex uitio vel virtute, sufficit tamē ad hoc quod aliquis actus sit uitii, vel virtutis, quod imperatus a uitio vel virtute possit esse.

AD TERTIUM dicendum, quod bonum illud ad quod virtus ordinatur, non est accipiendum quasi aliquid obiectum alicuius actus: sed illud bonum est ipse actus perfectus, quem virtus elicit. licet autem uerum ratione a bono differat, tamē hoc ipsum quod est considerate uerum, est quoddam bonum intellectus, & hoc ipsum quod est assentire primæ ueritati propter seipsam, est quoddam bonum meritorium. Vnde fides quæ ad hūc actum ordinatur, esse uirtus. Et per hoc patet responso ad quartum.

AD V. dicendum, quod secundum quod nūc loquimur de uirtute, neq. sciētia, neq. opinio uirtus dici potest: sed sola fides, quæ actum ad id, quod uoluntatis est, prout mō prædicto in genus uirtutis cadit, non est.

est media inter scientiam & opinionem: quia in scientia, & opinione non est aliqua inclinatio ex voluntate, sed ex ratione tantum. Si autem loqueretur de eis quantum ad id, quod est cognitio tantum, sic neque opinio, neque fides esset virtus, cum non habeant completam cognitionem, sed tantum modo scientiam.

Ad vi. Dicendum, quod veritas prima non est obiectum proprium fidei, nisi sub hac ratione prout est non apparet, quod patet ex definitione Apostoli, ubi proprium obiectum fidei ponitur non apparet. Unde quando veritas prima praesto erit, amittet rationem obiecti.

Ad vii. Dicendum, quod fides secundum hoc dicitur esse ultimum potentia, quod complet potentiam ad eliciendum actum bonum, & meritum: non autem requiritur ad rationem virtutis, quod per eam eliciatur optimus actus, qui potest elici a potentia illa, cum contingat in eadem potentia esse plures virtutes, quarum una altiore actum elicit, sicut magnificentia liberalitate.

Ad viii. Dicendum, quod in quibuslibet duobus ordinatis ad invicem perfectio inferioris est, ut subdatur superiori, sicut concupiscibilis, quod subdatur rationi. Unde habitus virtutis non dicitur expedire concupiscibilem ad actum, ut faciat eam libere esse in concupiscibili: sed quia facit eam perfecte subiectam rationi. Similiter bonum ipsum intellectus est, ut subdatur voluntati adherenti Deo. Unde fides dicitur intellectum expedire, in quantum sub tali voluntate ipsum captivat.

Ad ix. Dicendum, quod fides, neque est virtus intellectualis, neque est moralis: sed est virtus theologica. Virtutes autem theologicas, quamvis conueniant in subiecto cum moralibus, & intellectualibus, differunt tamen in obiecto. Obiectum enim virtutum theologiarum est ipse finis ultimus; obiectum vero aliarum ea quae sunt ad finem. Ideo autem a theologis quaedam virtutes proponuntur circa finem ipsum, non autem a philosophis: quia finis humanum vite, quem philosophi considerant, non excedit facultatem naturae. Unde ex naturali inclinatione homo tendit in ipsum, & sic non oportet quod habitus eleuetur in illum finem, sicut oportet, quod eleuetur in finem qui facultatem naturae excedit, quem theologi considerant.

Ad x. Dicendum, quod fides non est in intellectu, nisi secundum quod imperatur a voluntate, ut ex dictis patet. Unde quamuis illud quod est ex parte voluntatis possit dici accidentale intellectui, est tamen essentiale fidei: sicut id quod est rationis est accidentale concupiscibili, essentiale autem temperantiae.

Ad vnde in v. dicendum, quod prophetia non dependet ex voluntate prophetantis, ut dicitur i. Petri i. fides autem est quodammodo ex voluntate credentis, & ideo prophetia non potest dici virtus sicut fides.

ARTICVLVS IIII.

In quoniam sit fides tanquam in subiecto.

QVARTO quaeritur, in quo sit fides, sicut in subiecto. Et videtur quod non sit in parte cognoscitiva, sed affectiva. Virtus enim in parte affectiva esse videtur, cum virtus sit quidam amor ordinatus, ut dicit Aug. in lib. de Moribus Ecclesiae: sed fides est virtus, ergo est in parte affectiva.

¶ 2. Praet. Virtus quaedam perfectionem importat: est enim dispositio perfecti ad optimum, ut dicitur in 7. phys. sed cum fides habeat aliquid imperfectionis, & aliquid imperfectionis, id quod est in perfectionis, est ex parte cognitionis: quod autem

A est perfectionis, est ex parte voluntatis, ut scilicet inuisibilibus firmiter adhaereat: ergo secundum quod est virtus, est in affectiva.

¶ 3. Praet. Aug. dicit ad Consentium, quod paruulus & si fidem non habeat, quae consistit in credentium voluntate, habet tamen fidei sacramentum: ex quo expresse habetur, quod fides in voluntate sit.

¶ 4. Praet. In lib. de Praedestinatione Sanctorum dicit Aug. quod ad fidem quae in credentium voluntate consistit, pertinet illud Apostoli. Quid habes quod non accepisti? & si fidem quod prius.

¶ 5. Praet. Eiusdem videtur esse dispositio, & perfectio: sed fides disponit ad gloriam, quae est in affectiva: ergo & fides in affectiva consistit.

¶ 6. Praet. Meritum in voluntate consistit, quia sola voluntas est domina sui actus: sed actus fidei est meritorius: ergo est actus voluntatis, & ita videtur, quod in voluntate consistat. Sed dicendum, quod est simul in affectiva & cognitiva.

¶ 7. Sed contra, Unus habitus non potest esse duarum potentiarum: fides autem est unus habitus: ergo non potest esse in cognoscitiva, & affectiva, quae sunt duae potentiae.

SED CONTRA, Habitus perficiens aliquam potentiam, cum ea conuenit in obiecto, alias non posset esse unus actus potentiae & habitus: sed fides non conuenit in obiecto cum affectiva, sed cum cognoscitiva tantum, quia obiectum utriusque est verum: ergo fides est in cognoscitiva.

¶ 2. Praet. Aug. dicit in epist. ad Consentium, quod fides est illuminatio mentis ad primam veritatem: sed illuminari ad cognitionem pertinet: ergo fides est in parte cognitiva.

¶ 3. Praet. Si fides dicatur esse in voluntate, hoc non erit nisi quia credimus uolentes: sed similiter opera virtutum operamur cognoscentes, ut patet in 2. Ethic. ergo eadem ratione omnes virtutes erunt in parte cognoscitiva, quod patet esse falsum.

¶ 4. Praet. Per gratiam quae est in virtutibus, reformatur imago, quae in tribus consistit potentis, scilicet memoria, intelligentia, & voluntate: tres autem virtutes quae primo habent respectum ad gratiam sunt fides, spes, charitas: ergo aliqua earum erit in intelligentia: constat autem, quod non spes, nec charitas: ergo fides.

¶ 5. Praet. Sicut se habet uis affectiva ad approbabile, & reprobabile, sic se habet uis cognoscitiva ad probabile, & improbabile: sed uirtus illa per quam approbatur reprobabile, secundum rationem humanam, scilicet charitas qua inimicus diligitur, quod uideatur naturaliter reprobabile esse, est in affectiva: ergo fides qua probatur siue asseritur id, quod uideatur rationi esse improbabile, erit in cognoscitiva.

RESPON. Dicendum, quod circa hanc quaestionem multipliciter aliqui opinati sunt. Quidam enim dixerunt fidem esse in utraque uis, scilicet affectiva & cognoscitiva, quod nullo modo potest esse si intelligatur, quod in utraque sit ex aequo: unus enim habitus oportet esse unum actum: nec potest esse unus actus ex aequo duarum potentiarum. Unde dicunt quidam eorum quod est principaliter in affectiva. Sed istud non uidetur esse uerum, cum ipsum credere cogitationem quandam importet, ut patet per Aug. cogitatio autem est actus cognoscitiuus, fides etiam quodammodo scientia & uisio dicitur, ut supra dictum est, quae omnia ad cognoscitiuum pertinent. Alii autem dicunt, quod fides est in intellectu: sed practico: quia practicum intellectum dicit esse, ad quae inclinatur affectio, inel quem

Cap. 5. 10. 7.

De praedest. l. 1. 1. 1. 1.